

relsen har det primære tilsyn med, at de i loven fastsatte regler efterleves. Det samme gælder for de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af loven, jfr. navnlig §§ 4 og 6-9. Som en konsekvens heraf må kommunalbestyrelserne føre løbende kontrol med disse forhold og eventuelt på eget initiativ tage sådanne problemer op til overvejelse og nærmere undersøgelse, som kan give anledning til spørgsmål om, hvorvidt de gældende bestemmelser er overholdt.

Det må forudses, at visse af kontrolfunktionerne mest hensigtsmæssigt vil kunne varetages i forbindelse med kontrol, der udføres i anden sammenhæng, eller at kontrolopgaverne i særlige tilfælde har en sådan karakter, at de ikke med rimelighed kan pålægges kommunalbestyrelserne. Der er derfor åbnet adgang for ministeren til at bestemme, at kontrollen i visse tilfælde skal udføres af andre myndigheder.

Til § 49.

Bestemmelsen svarer med visse modifikationer til § 28 i forslag I.

Man har fundet det væsentligt at fremhæve tilsyns- og kontrolfunktionerne i foreningsbekæmpelsen. Uden en effektiv og intensiveret kontrol vil værdien af f. eks. godkendelsesordningen kunne blive diskutabel. I forslag I var kun nævnt, at kommunalbestyrelsen påser, at påbud eller forbud efterkommes, men man har fundet det mest hensigtsmæssigt udtrykkeligt tillige at nævne, at kommunalbestyrelsen påser, at vilkår fastsat i forbindelse med godkendelser og tilladelser overholdes.

Det vil kunne pålægges virksomhederne selv at foretage en løbende eller periodisk driftskontrol. Fortløbende målinger af denne art bør udføres på en sådan måde, at myndighederne ved besøg på stedet let kan overbevise sig om driftstilstanden for den foregående periode ved hjælp af udskrifter af måleresultater. Såfremt virksomhederne ikke selv er i stand til at udføre målingerne, må de betjene sig af private eller offentlige laboratorier, jfr. kapitel 8.

Den kontrol, som typisk må foretages af myndighederne, vil være en stikprøvekontrol med de enkelte virksomheders driftsforhold og udledninger.

Det må imidlertid påpeges, at der tillige kan være et behov for, at myndighederne foretager en såkaldt områdekontrol. Kontrolopgaven går her ud på f. eks. inden for et industrikvarter at pejle den emitent, som kan have forårsaget en uønsket forurening.

Opgaverne påhviler efter bestemmelsen i stk. 1 kommunalbestyrelserne, idet det er lovforslagets hovedprincip, at den primære forvaltning på miljø-

beskyttelsens område udøves af kommunalbestyrelserne, der har det bedste lokalkendskab. Kommunalbestyrelsernes forvaltninger kan imidlertid ikke forventes altid at råde over den tekniske sagkundskab, som opgaverne forudsætter. Derfor må også andre myndigheder, f. eks. arbejdstilsynet, kunne medvirke ved opgaven, men ansvaret for tilsynet og kontrollen bør være placeret hos kommunalbestyrelsen. Der henvises i øvrigt til § 56 om embedslægerens og fiskerikontrollens deltagelse i arbejdet.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at kommunalbestyrelsen kan lade en foranstaltning udføre for den eller de ansvarlige regning, svarer i det store og hele til den hidtidige bestemmelse i normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 6, stk. 2. En sådan ordning skønnes nødvendig for i særlige tilfælde at kunne gennemtvinge, at beslutningerne føres ud i livet inden rimelig tid.

I tilfælde, hvor en kommunalbestyrelse udfører foranstaltninger efter stk. 2, kan der foretages udpantning for kommunens udlæg efter reglen i § 1 nr. 5 i lov af 29. marts 1873 om udpantning.

I forslag I var som stk. 3 indsat en bestemmelse om, at politiet skulle yde bistand til kommunalbestyrelsen, amtsrådet og miljøstyrelsen efter regler, der skulle fastsættes efter forhandling mellem ministeren for forureningsbekæmpelse og justitsministeren.

Efter henstilling fra justitsministeriet er denne bestemmelse udgået, da politiets deltagelse i de egentlige tilsynsopgaver skal bringes til ophør. Reglerne om politiets opgaver i miljøbeskyttelsen fremgår nu af bestemmelsen i § 51.

Til § 50.

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 29 i forslag I.

Ved bestemmelsen tilsikres det, at en kommunalbestyrelse ikke skal føre tilsyn med egne virksomheder; et sådant tilsyn må naturligt føres af en anden myndighed, som ikke er direkte interesseret i den pågældende virksomhed. Det vil være mest nærliggende at henlægge tilsynsmyndigheden til amtsrådet, for amtskommunernes og Københavns og Frederiksberg kommuners virksomheder, dog til ministeren for foreningsbekæmpelse. Der henvises i øvrigt til § 44, stk. 5.

Derimod vil den løbende driftskontrol — ligesom tilfældet er med hensyn til private virksomheder — påhvile den for anlægget ansvarlige, hvilket i disse tilfælde normalt vil være vedkommende kommunalbestyrelse.

Til § 51.

Bestemmelsen svarer til § 30 i forslag I, idet man